

Ladislav Kubíček O poslušnosti

Kristus byl poslušný až k smrti na kříži. Bylo to bláznovství? Poslušnost je možno slíbit - i o to Kristus stojí. Vezmi svůj kříž a pojď za mnou, i tam, kde ti to nevoní. Co za to? „Vy, kteří jste mě následovali, 100x víc dostanete. A život věčný přídavkem.“ Z toho vidíme, jaká je to hodnota. Jak je to těžké, to taky víme. Sám Kristus nás učí modlit se „bud' vůle tvá“. Modlím-li se Otčenáš sám, je dobré se u těchto slov zastavit, zvláště, prosím-li za něco nebo za někoho - a opravdu vyslovit souhlas s Boží vůlí! „Je-li možné, ať mne mine tento kalich. Ale ne má, nýbrž tvá vůle se staň!“ I my se můžeme takto modlit. I my můžeme tato slova upřímně procítit. „Mým pokrmem je plnit vůli mého Otce,“ říká Ježíš. Mohu to o sobě říci já? Je mým pokrmem vůle Otcova? Není jím moje nálada, tzv. vědecké důvody apod.? Vzorem poslušnosti nám je Panna Maria se svým „fiat“ - „staň se“.

Duch Svatý vane, kde chce

Už i marxista Laptěv v knize Planeta rozumu tvrdí, že „jediné, co má význam, jsou hodnoty tak nehmotné, jako je krása, moudrost, radost, láska“. Z toho je vidět, že Duch svatý působí i mezi marxisty. Přední marxističtí teoretici mnohdy na sklonku života docházejí k závěrům starým dva tisíce let. Totéž přece říká Kristus Martě: „Jediné je důležité, Marie si dobře vyvolila.“ Opakovaně u nás vychází Exupéryho Malý princ. V něm liška praví: „Co je důležité, je očím neviditelné. Správně vidíme jen srdcem.“ Vždyť je to potvrzení evangelia! Boha nikdo nikdy neviděl. Liščin výrok můžeme říci i obráceně - nesprávně vidíme rozumem, co vidíme očima, je nedůležité.
(z knihy *Na minutu s L. Kubíčkem - Zapalují?*)

Richard Rohr Sabat: být nebo „makat“?

Biblická tradice personalismu začíná sabatem - zákonem, který straší naši mysl. V kultuře orientované na pokrok nemůžeme přece klást takový důraz na „nicnedělání“. Význam sabatu je jasný z Bible: „Je to znamení mezi mnou a vámi pro všechna vaše pokolení, abyste věděli, že já

Hospodin vás posvěcuje“ (Ex 31,13). Sabat nás posouvá k pravdivému vztahu s Bohem a velice zřetelně nám sděluje, kdo je naším Tvůrcem. „Sobotní“ odpočinek nám ze samé podstaty věci říká, že život je víc, než jsme do něj vložili. Budoucnost není prostě určována tím, co sami vytvoříme a čeho dosáhneme. Objevujeme svou budoucnost v objevování propastné povahy přítomnosti. Tato myšlenka se u Židů rozvinula v jejich konceptu obdělávání země. Byla tu tradice každého sedmého roku nechat pole ladem (viz Lv 25,2) a promíjet dluhy dvakrát za sto let při jubilejním roce. Jak skvělým základem se to mohlo stát pro spiritualitu země: „Země nesmí být prodávána bez práva na zpětnou koupi, neboť země je má. Vy jste u mne jen

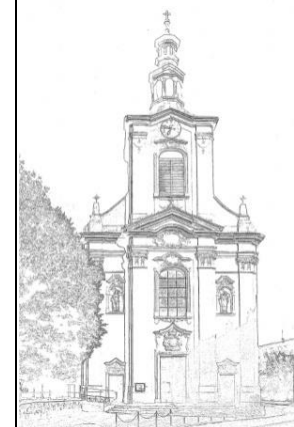
Zachraňme lovosické varhany

Díky nabídce pomoci od pana Pavla Hrubeše jsme začali opravovat varhany v našem kostele. Až do prosince budou probíhat s tím spojené benefiční akce. Děkujeme všem, kdo opravu podpořili finančně i všem, kteří se zapojili do přípravy a realizace této akce. Podrobnější informace najdete na internetových stránkách farnosti <https://farnostlovosice.cz/>.

hosté a přistěhovalci“ (Lv 25,23). Sabat je Bohem stvořený prostor. Vynucuje si velikou distinkci - rozlišení mezi být a mít, totiž zda tu žijeme pro věci, nebo pro lidi. Bůh se ptá, zda jsme, anebo „makáme“. Sabat povolává židovský národ, aby předně byl - jako národ, který ví, jak naslouchat, čekat, doufat, záviset, důvěřovat. Pro mne je ohromující, jak snadno katolíci toto opustili v porovnání s jinými změnami. Kdo si na to stěžuje? Američané střední vrstvy nějaký čas bojovali za to, aby se smekaly klobouky v kostele. Musím si ale ještě počkat, až si katolíci budou stěžovat na to, že je jim dovoleno pracovat nebo nakupovat v neděli. Nejsme nakloněni bytí; jsme celí diví něčeho dosáhnout a mít úspěch. A tak jsme nespátkovali žádný problém v tom, změnit něco, co kdysi bylo základním přikázáním.
(meditace pro 26. neděli v mezidobí)

Václav č. 32 (2020)

4. 10. 2020

Týdeník

římskokatolické farnosti
sv. Václava v Lovosicích
Zahradní 32/2
410 02 Lovosice
web: farnostlovosice.cz

27. neděle v mezidobí

BOHOSLUŽBY BĚHEM TÝDNE

LOVOSICE

Kostel sv. Václava

Ne 9:30
Út 17:30
St, Čt 8:00
Pá 16:30

Modlitební skupina

Út 16:30

SULEJOVICE

Kostel Nejsvětější Trojice

3. neděle v měsíci, v 8:00

DD Milešov

zámecká kaple

Pá 9:30

- Farní kavárna je na faře každou neděli po mši svaté.
- Náboženství dětí je ve čtvrtek od 14:30.
- Je možno ji v sakristii zakoupit kalendáře závěsný Katolický kalendář (A5) za 49Kč závěsný Rodinný plánovací kalendář (A3) za 79Kč

Upřímná vyprávění poutníka svému duchovnímu otci: **Sedmé setkání III.**

Mnich: Podle vnějšího úsudku i podle přirozené filosofie se to může chápat i tak, ale duchovní rozum, požehnaný světlem náboženství a vzdělaný zkušeností vnitřního života, proniká hlouběji, vnímá jasněji a tajemně odkrývá poučení zcela protikladné vašemu! Pro snazší a lepší pochopení vám to ukázu na příkladě a porovná s Písmem svatým. Například k jistému učiteli se chodil vzdělávat jeden žák. Malé schopnosti a neméně i lenost a nesoustředěnost mu překážely, aby dosáhl úspěchu v učení, a stavěly ho do řady lenivých a neúspěšných. Byl tím zarmoucen a nevěděl, co má dělat, jak bojovat se svými nedostatky. Jednou se setkal se svým spolužákem, schopnějším, pilnějším a úspěšnějším, a pověděl mu o svém trápení. Ten mu projevil svou účast a nabídl mu, aby se učení věnovali spolu: Budeme se učit společně, půjde nám to lépe a radostněji a budeme úspěšnější.

A tak se začali spolu učit, jeden druhému vysvětloval, co kdo pochopil, předmět učení byl jeden a týž. A co následovalo za několik dní? Z nedbalého se stal horlivý, oblíbil si učení, jeho ledabylost se změnila v horlivost a vnímavost, což mělo příznivý vliv i na jeho charakter a mravnost. A jeho vnímavý spolužák se stal ještě schopnějším a pracovitějším. V působení jeden na druhého získali společný užitek. To je zcela přirozené. Neboť člověk přichází na svět do společnosti lidí, rozvíjí rozumové schopnosti mezi lidmi, životní návyky, naladění smyslů, touhy a přání, zkrátka vše přijímá podle vzoru sobě podobných. A protože lidský život spočívá ve vzájemně těsném vztahu a mocném působení jednoho na druhého, tak podle toho, kdo mezi jakými lidmi žije, takovým i přivývá zvykům, činům a mravům. Tedy chladný může vzplanout, tupý zbystřit, lenivý se probudit k činnosti živou účastí podobného člověka. Duch duchu se může předávat, může příznivě působit jeden ve druhém: přivádět ho k modlitbě, k pozornosti, povzbuzovat v malomyslnosti, odvádět od špatných náklonností a povzbuzovat k svatým skutkům. A proto pomáhá-li jeden druhému, mohou oba prospívat zbožněji, horlivěji a bohu liběji. To je tajemství modlitby za druhé, vysvětlující zbožný zvyk křesťanů - modlit se jeden za druhého, žádat bratry o modlitbu!

Z toho je vidět, že nikoli Bůh se uspokojuje mnohými

prosbami a přímluvami (jak to bývá u mocných země), ale sám duch a síla modlitby očišťuje a povzbuzuje duši, za kterou se modlitba koná, a činí ji schopnou sjednocení s Bohem.

Když je vzájemná modlitba těch, kdo žijí na zemi, tak plodná, rozumí se samo sebou, že modlitba za zemřelé je také vzájemně prospěšná pro těsnější spojení horního světa s dolním, také může přivádět k obcování duší Církve bojující s dušemi Církve vítězné, nebo, což je totéž, se zemřelými. Třebaže všechno co jsem řekl, je názor psychologický, otevře-li Písmo svaté, ujistíme se o jeho správnosti.

1) Ježíš Kristus říká apoštolu Petrovi: „Modlím se za tebe, aby neochabla tvoje víra.“ Zde síla Kristovy modlitby posilňuje Petrova ducha a povzbuzuje při pokušení proti víře.

2) Když byl apoštol Petr ve vězení, církev se za něho horlivě modlila. Zde se ukazuje pomoc bratrské modlitby v těžké životní situaci.

3) Ale nejzřetelnější příkázání modlitby za bližní je vyjádřeno u svatého apoštola Jakuba: „Vyznávejte hříchy jeden druhému a modlete se jeden za druhého, abyste byli uzdraveni. Velkou moc má vroucí modlitba spravedlivého.“ Zde se zvláště zdůrazňuje již výše zmíněný psychologický závěr.

A co říci o příkladu apoštola Pavla, který nám dal za vzor modlitbu druha za druha? Jeden spisovatel poznamenává, že tento příklad apoštola Pavla nás má naučit, jak potřebná je vzájemná modlitba přítele za přítele, když i tak svatý a pevný duchovní horlivel pro sebe přiznává nutnost této duchovní pomoci v modlitbě. Ve svém listu Židům vyjadřuje svoji prosbu takto: „Modlete se za nás! Jsme sice přesvědčeni, že máme dobré svědomí, neboť si chceme počínat ve všem správně“ (Žid 13,18). Je z toho patrné, jak nerozumné by bylo spoléhat pouze na vlastní modlitby a úspěchy, když tak požehnaný svatý muž, veden pokorou, prosí o spojení modlitby bližních (Židů) s jeho vlastní? A proto s jakou pokorou, prostotou a spojením v lásce nám náleží nezavrhovat pomoc v modlitbě i nejmenšího z věřících a nepohrdat jí, když prozíravý duch apoštola Pavla v takovém případě neprojevil vybíravost, ale žádal společnou modlitbu ode všech, neboť věděl, že Boží síla se projevuje skrze slabé. Může se tedy někdy projevit i skrze zdánlivě slabé bližní.

Po dosvědčení tím příkladem ještě poznamenám, že modlitba druh za druha upevňuje svazek křesťanské lásky

příkázané Bohem, svědčí o pokoře a duchu toho, kdo se modlí, a podněcuje vzájemnou modlitbu.

Profesor: Krásný a přesný je váš rozbor a důkazy, ale bylo by zajímavé slyšet od vás o vlastním způsobu a formě modlitby za bližní. Neboť myslím, že plodnost a vtažení do modlitby záleží na živém účastenství s bližními a zvláště na stálém vlivu modlícího se na duši, která žádá o modlitbu. Nebude takové naladění duše odvádět od nepřetržitého stání v Boží přítomnosti a od vyjevení Bohu potřeb své vlastní duše? A kdybys vzpomněl na svého bližního pouze jednou nebo dvakrát za den s účastenstvím a prosbou o Boží pomoc pro něho, bylo by to dostatečné k získání a posílení duše toho, za koho se modlíš? Stručně řečeno: chtěl bych poznat, jakým způsobem se mám modlit za bližní?

Mnich: Modlitba, ať už by byla o cokoli, přinášená Bohu tě nesmí a nemůže odvést od stání před Bohem, poněvadž proudí-li k Bohu, děje se to v Jeho přítomnosti. Co se týče způsobu modlitby za bližní, je třeba poznamenat, že síla té modlitby spočívá v upřímném křesťanském účastenství s bližním a podle jeho míry působí i na jeho duši. A proto při vzpomínce na něho (bližního) nebo v čase pro to určeném, náleží pozvednout vnitřní zrak k Bohu a pronést následující modlitbu: Milosrdný Pane! Ať se stane tvá vůle, která chce všechny spasit a přivést k poznání pravdy. Zachraň svého služebníka (toho a toho) a smiluj se nad ním. Přijmi toto mé přání jako projev lásky, kterou jsi nám přikázal.

Obvykle se tato slova opakují po dobu pohnutí duše nebo je možné počítat pomocí růžence. Z vlastní zkušenosti jsem poznal, jak prospěšně působí taková modlitba na toho, za koho se pronáší.

Profesor: Poučný rozhovor a jasné myšlenky, načerpané z vašich názorů a úvah, zavazují střežit je pevně v paměti, a k vám všem živit úctu a vděčnost v mém uznaném srdci.

Poutník a profesor: Už nastal čas našeho odchodu, snažně prosíme o vaše modlitby, aby nás napomínaly a doprovázely na naší cestě!

Bůh pokoje, který pro krev stvrzující věčnou smlouvu vyvedl z mrtvých velikého pastýře ovcí, našeho pána Ježíše Krista, nechť nás posílí ve všem dobrém, abyste plnili jeho vůli; on v nás působí to, co se mu líbí, skrze Ježíše Krista. Jemu buď sláva na věky věků. Amen.

(z knihy Upřímná vyprávění Poutníka svému duchovnímu otci)